

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: T. T. V.*, narozený X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s.*, se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra*, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 22.8.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.8.2017 č.j. OAM-125/LE-LE05-LE25-PS-2017,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 22.8.2017 napadl žalobce rozhodnutí žalovaného ze dne 3.8.2017 č.j. OAM-125/LE-LE05-LE25-PS-2017, jímž bylo rozhodnuto tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., *o azylu*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 18.11.2017. V úvodu žaloby žalobce namítal, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **s.ř.**), § 3 s.ř., § 68 odst. 3 s.ř. a § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dále vyjádřil přesvědčení, že žalovaný dospěl ve svém rozhodnutí k nesprávnému závěru ohledně splnění podmínek uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců.

Dle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany. Vzhledem

k tomu, že se žalovaný nezabýval první podmínkou zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Ve svém rozhodnutí vůbec nezdůvodnil skutečnost, jakým způsobem by propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a neuvedl žádné konkrétní úkony, ke kterým je potřebné zabezpečit účast žalobce a jejichž průběh by byl jeho propuštěním ohrožen. Žalovaný nijak konkrétně nereflektoval neúčinnost zvláštních opatření, pouze spekulativně argumentoval, že v návaznosti na pobytovou historii žalobce je nutné přistoupit k povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců na dobu 110 dní. Žalobce zdůraznil, že samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o vyhoštění nemůže automaticky vyloučit použití zvláštních opatření. Je v samotném zájmu žalobce, aby byla jeho účast v řízení zabezpečena, a tudíž se správním orgánem řádně spolupracoval.

Žalobce v žalobě dále polemizoval s postupy žalovaného, kdy tento podle jeho názoru přistupuje k ukládání „povinnosti setrvat v zařízení“ paušálně v každém případě cizince, jenž podal žádost o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný navíc k závěru o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle zákona o azylu přistoupil na základě skutkového stavu, jenž byl zjištěn v předchozím řízení jiným správním orgánem, a ani v případě žalobce neprovedl úkony, směřující ke zjištění, zda není možné jeho účast na řízení o mezinárodní ochraně zabezpečit i jinak (uložením zvláštního opatření). Navíc, ustanovení § 46a zákona o azylu nevylučuje uložení „povinnosti setrvat v zařízení“ ani v průběhu řízení ve věci mezinárodní ochrany, pokud se ukáže, že zvláštní opatření k zabezpečení účasti cizince již nepostačuje, nebo pokud cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu zvláštním opatřením. Dále žalobce upozornil na rozhodnutí Krajského soudu v Praze, sp. zn. 44 A 26/2016. Žalobou napadené rozhodnutí podle jeho názoru nedostatečně a bez vazby na právní úpravu účelu zvláštních opatření podle zákona o azylu argumentovalo v neprospěch uložení zvláštního opatření, proto jej považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné. V petitu žaloby navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. (*Žalobce k žalobě připojil kopii napadeného rozhodnutí.*)

Napadeným rozhodnutím ze dne 3.8.2017 č.j. OAM-125/LE-LE05-LE25-PS-2017 žalovaný rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu do 18.11.2017, když dne 31.7.2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky (dále jen **žádost**), v níž uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu, aby mohl žít své dítě a být mu nablízku. Žalobce byl nejprve rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **OPKPE Praha**) č.j. KRPA-272875-22/ČJ-2017-000022 ze dne 28.7.2017 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., *o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen **ZZC**) za účelem realizace správního vyhoštění.

Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že dne 26.7.2017 při pobytové kontrole na adrese Dobronická, Praha 4, se dal na útěk před hlídkou OPKPE Praha a po dostižení hlídkou tvrdil, že se jmenuje T. S. P., nar. X, st. přísl. Vietnam. Později byl u žalobce nalezen poškozený cestovní doklad na totožnost T. V. T., nar. X, st. přísl. Vietnam, ve kterém byl jako poslední záznam vylepen výjezdní příkaz č. GA0212437 s platností do dne 21.4.2013. Z těchto důvodů byl žalobce eskortován na OPKPE Praha, kde byl ztotožněn dle otisků prstů. Lustrací v příslušných evidencích bylo zjištěno, že žalobci bylo rozhodnutím č.j. KRPA-

103102-50/ČJ-2012-000022 ze dne 22.11.2012, které nabylo právní moci dne 27.2.2013, uloženo vyhoštění na dobu 3 let a také, že byl dne 17.6.2014 odsouzen rozhodnutím Okresního soudu v Novém Jičíně sp.zn. 4T 128/2014 (*právní moc dne 11.7.2014*) k trestu vyhoštění na dobu 2 let.

Do protokolu dne 28.7.2017 žalobce mj. uvedl, že do České republiky (dále jen **ČR**) přijel v červenci 2004 za účelem podnikání s platným cestovním dokladem a vízem. Na území ČR žije jeho nezletilý syn, se kterým však nežije ve společné domácnosti, ale přispívá na něho měsíční částkou 5.000,-Kč. Sdělil, že již jednou v ČR podal žádost o mezinárodní ochranu, ale ta mu udělena nebyla, a také současně prohlásil, že si je plně vědom, že na území ČR pobývá neoprávněně bez cestovního dokladu a platného víza a tím porušil právní předpisy. Jediný důvod, proč se nechce vrátit do Vietnamu, je jeho syn. Dále uvedl, že nežije ve společné domácnosti s občanem Evropské unie (dále jen **EU**) a v současné době bydlí v tržnici SAPA, kde i pracuje, ačkoliv nemá žádné pracovní povolení.

Policejní orgán k věci zjistil, že žalobce není uveden jako otec v rodném listu dítěte, o němž tvrdí, že je jeho otcem, a ze všech evidencí vyplývá, že jediným rodinným příslušníkem dítěte je jeho matka. Dále bylo zjištěno, že žalobce neopustil území ČR ani poté, co mu bylo v roce 2011 uloženo správním rozhodnutím č.j. KRPA-17301/ČJ-2011-000022 vyhoštění na dobu 1 roku, a aby mohl i nadále pobývat na území, byť neoprávněně, opatřil si padělané doklady Litvy. Z tohoto důvodu byl také 16.8.2012 odsouzen rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 6 T 134/2012 pro spáchání úmyslného trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny k podmíněnému trestu odnětí svobody na 6 měsíců, na který se však vztahovala amnestie ze dne 1.1.2013. Dále byl dne 28.12.2007 odsouzen rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 2 T 64/2007 pro spáchání trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu k podmíněnému trestu odnětí svobody na 5 měsíců. Shora uvedeným rozhodnutím ze dne 28.7.2017 byl proto žalobce zajištěn, neboť z jeho jednání bylo zřejmé, že existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat a bude nadále mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

V případě žalobce se jednalo již o druhou žádost, když první žádost podal dne 27.8.2012 v ZZC. Rozhodnutím ze dne 6.9.2012, které nabylo právní moci dne 12.9.2012, nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který ji však zamítl dne 30.11.2012 rozsudkem č.j. 49Az 19/2012-21 (*právní moc 29.1.2013*). V rámci tohoto řízení žalobce uváděl ekonomické důvody jako jediný důvod odjezdu z vlasti. Za důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu označil skutečnost, že se mu v ČR narodil syn a chtěl by zde zůstat, aby se mohl starat o něho a o družku.

Žalovaný posoudil uvedené skutečnosti, týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR a schengenského prostoru, kdy žalobce podal svoji první žádost po přibližně 8 letech pobytu na území ČR teprve poté, co mu bylo uloženo vyhoštění, poté byl opakovaně zadržen Policií ČR, byl zajištěn za účelem realizace vyhoštění a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Opakovanou žádost žalobce podal za stejných okolností a více než 4 roky po pravomocném ukončení předchozího azylového řízení. Během tohoto období se mohl volně pohybovat a žádost podat. Způsob podání žádosti byl žalobci evidentně znám. Opakovanou žádost podal teprve tehdy, když se výkon vyhoštění stal díky zajištění reálným. Žalobce postup, který k vyhnutí se vyhoštění a setrvání na území ČR již jednou úspěšně použil, nyní opakuje, jeho jednání je tedy naprosto účelové. Je také zřejmé, že již v minulosti právní řád

ČR narušoval, když nerespektoval uložené správní ani soudní vyhoštění a z ČR nevystoupal. Aby se svým povinností vyhnul a mohl setrvat nelegálně na území ČR, opatřil si dokonce padělané doklady. Pro opakované páčání trestné činnosti byl odsouzen celkem třikrát. Žalobce uváděl jako jedinou překážku svého návratu do Vietnamu a jediný důvod své azylové žádosti skutečnost, že v ČR žije jeho syn. Jde o důvod, který tvrdil již v předchozím řízení ve věci mezinárodní ochrany. Tyto skutečnosti mu byly evidentně známy již před jeho zajištěním. S ohledem na výše uvedené měl žalovaný za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Ve vztahu k možnosti využití zvláštních opatření namísto institutu zajištění žalovaný zopakoval zjištěné skutečnosti a vzhledem k tomu, že cílem žalobce ve skutečnosti je snaha vyhnout se zajištění a vyhoštění, byl by jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Svým povinností spojeným s pobytem na území ČR se žalobce vyhýbal zcela vědomě a dokonce se pokusil o útěk, aby se vyhnul zadržení. Již v předchozím azylovém řízení svým jednáním prokázal, že případné uložení zvláštního opatření by nebylo v jeho případě efektivní, když po propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců evidentně ztratil zájem na výsledku svého řízení, nevyužil ani podání kasační stížnosti k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně (dále jen *NSS*), nedostavil se do určeného azylového zařízení, přerušil veškerý kontakt se správním orgánem a takřikajíc zmizel v ilegaltě. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru žalovaného účinné. Na zjevné neúčinnosti případně uloženého zvláštního opatření nic neměnilo ani žalobcovo tvrzení o tom, že má na území ČR dítě, o něž se chce starat, neboť zde existují shora uvedená zjištění správního orgánu stran žalobcova syna i vlastní tvrzení žalobce o jeho poměru k němu. Žalovaný tudíž shledal naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, přičemž žalobce není osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu.

Dále se žalovaný v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a vzal v úvahu odkladný účinek podané žaloby ze zákona nebo v důsledku vyhovění návrhu na jeho přiznání, proto prodloužil tuto dobu o dalších 15 dní na podání žaloby a 5 dní průměrné lhůty na doručování dokumentů v rámci soudního řízení, tudíž zajistil žalobce celkem na 110 dnů.

*Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 6.9.2017 uvedl, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Také popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. V souladu s judikaturou (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20.12.2005 č.j. 2Azs 92/2005-58, a rozsudek NSS ze dne 14.2.2006 č.j. 1Azs 244/2004) nepovažoval žalovaný obecná tvrzení ze samého úvodu žaloby za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *s.ř.s.*).*

Žalovaný zopakoval běh událostí, které vedly k vydání napadeného rozhodnutí, a dále nesouhlasil s námitkou nedostatečné formulace důvodů zajištění a odkázal na § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu s tím, že všechny tři podmínky v případě žalobce byly v době vydání

napadeného rozhodnutí a za daných zjištěných okolností naplněny, což bylo v napadeném rozhodnutí podrobně odůvodněno. U žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR (*nelegální pobyt na území ČR a nerespektování uloženého správního a soudního vyhoštění*). Vzhledem ke zjištěným skutečnostem jednání žalobce nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti. Žalovaný k tomu rovněž odkázal na rozsudky NSS ze dne 15.8.2008 č.j. 5Azs 24/2008 a ze dne 2.6.2016 č.j. 7Azs 55/2016 a dále odmítl, že v případě žalobce nezvažoval možné alternativy uvedené v § 47 zákona o azylu a řádně neodůvodnil, proč k jejich aplikaci nepřistoupil. Důvody neuplatnění zvláštních opatření vycházejí dle žalovaného z obsahu celého spisu a z obsahu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K námitce ohledně použitých materiálů z předchozích řízení od Policie ČR žalovaný uvedl, že vzhledem k poměrně krátké lhůtě 5 dnů pro vyhotovení rozhodnutí o zajištění je vcelku logické, že vychází především z dostupných informací, které mu poskytly příslušné složky Policie ČR. V daném případě dochází k tzv. přezajištění cizince, který požádal o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců po svém zajištění dle zákona o pobytu cizinců a při tom nelze pominout důvody, které vedly k původnímu zajištění cizince. Žalovaný k tomu odkázal na rozsudek NSS ze dne 26.1.2017 č.j. 1Azs 328/2016-28 a s odkazem na shromážděný spisový materiál navrhl soudu zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že žalobce převzal napadené rozhodnutí ze dne 3.8.2017 do vlastních rukou téhož dne; rozhodnutí tedy nabylo právní moci dne 3.8.2017. Součástí spisu je dále mj. rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 6.9.2012 č.j. OAM-176/LE-BE02-ZA05-2012, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana; evidenční karta žadatele L009308 včetně protokolu o pohovoru ze dne 30.8.2012 a žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27.8.2012; opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 1.8.2017 obsahující 3 záznamy; vytištěné záznamy z CIS (Evidence nežádoucích osob) ze dne 2.8.2017; žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 31.7.2017 v české a vietnamské jazykové mutaci včetně prohlášení: „Doufám, že mi pomůžete, abych mohl nastálo žít v České republice, abych mohl živit své dítě a být mu nablízku.“; a rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 28.7.2017, č.j. KRPA-272875-22/ČJ-2017-000022.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen správní orgán). Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech rozhodnutí o zajištění cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.

Ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní

opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Dle § 47 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť účastník řízení nežádal nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné s ohledem na níže uvedené.

Soud vzal při posuzování žalobních námitek v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). [...] Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]*“ Onen základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, z nichž vyplývá, že zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „*[v] případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření*“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „*mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o*

mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“; tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení i ustanovení § 47 zákona o azylu je proto třeba vykládat eurokonformně.

Ve vztahu k ukládání zvláštních opatření pro případ důvodu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nemohl soud pominout ani závěry z rozsudku NSS ze dne 28.6.2017 č.j. 1Azs 349/2016-48: „Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.“

Žalovaný komplexně posoudil možnost uložení zvláštního opatření žalobci a odůvodnil svůj závěr o neúčinnosti alternativ zajištění tak, jak uvedeno výše (str. 4-5 tohoto rozsudku). Vycházel z minulého jednání žalobce a dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu v obsahu správního spisu. Skutečnosti, které vzal žalovaný v potaz, vskutku svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření, přihlédne-li se zejména k nerespektování uloženého správního a soudního vyhoštění žalobcem, jakož i k tomu, že žádost podal již podruhé účelově, aby se vyhnul vyhoštění, stejně i k době, po kterou žalobce tento stav udržoval, a k užívání, resp. tvrzení jiné identity žalobcem a snaze utéci policejní hlídce. Nelegální pobyt žalobce na území ČR a nerespektování uložených vyhoštění tudíž nebyly jedinými důvody nevyužití zvláštních opatření, žalovaný naopak zohlednil i další, aktuálnější okolnosti žalobcovy pobytové historie. Soud má za to, že skutečně existovaly důvody domnívat se, že by žalobce při řízení o udělení mezinárodní ochrany nespolupracoval se správním orgánem, pokud by byl ze zařízení pro zajištění cizinců propuštěn. Předpoklad dobrovolné spolupráce mezi žadatelem a správním orgánem je přitom základní podmínkou pro to, aby vůbec bylo možno začít uvažovat o uplatnění některé z alternativ zajištění. Pouhá motivace zůstat na území ČR – zájem na kladném výsledku správního řízení – ještě nezaručuje, že žalobce se bude řízení aktivně účastnit, zejména hrozí-li mu jinak realizace vyhoštění.

K tomu, že žalovaný neuvedl, při jakých konkrétních úkonech je třeba zajistit přítomnost žalobce, soud uvádí, že se nejedná o vadu napadeného rozhodnutí již jen proto, že v počátečních fázích řízení o udělení mezinárodní ochrany lze jen stěží předvídat, jaké úkony bude vlastně nutné provést, neboť správní orgán ještě nemá ani tušení o všech okolnostech, které v průběhu řízení vyjdou najevo na základě žadatelových tvrzení.

K otázce skutkového stavu, z jakého by správní orgán měl vycházet, soud shledal, že žalovaný nepochybil, pokud použil zjištění policejního orgánu. V zákoně o azylu je stanovena velmi krátká lhůta pro vydání rozhodnutí o zajištění v délce 5 dnů ode dne podání žádosti

(§ 46a odst. 4 věta první zákona o azylu). I díky této lhůtě uplynulo např. mezi vyjádřením žalobce v rámci řízení dle zákona o pobytu cizinců dne 28.7.2017 a vydáním napadeného rozhodnutí dne 3.8.2017 jen několik dnů. Soud shledal, že po správním orgánu proto nelze spravedlivě požadovat, aby skutkový stav opakovaně aktualizoval. Ve shodě s žalovaným soud zohlednil i rozsudek NSS ze dne 26.1.2017 č.j. 1Azs 328/2016-28, podle kterého platí: „Nejvyšší správní soud neshledal pochybení v tom, že žalovaný pro svoje závěry o naplnění podmínek pro zajištění stěžovatele dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu využil informace o stěžovateli vyplývající z předchozích řízení před Policií ČR. Zákon o azylu totiž nekonkretizuje způsob, jakým má žalovaný zjišťovat splnění podmínek pro zajištění cizince. Převzetí skutkových zjištění o stěžovateli z přechodných rozhodnutí Policie ČR do rozhodnutí o zajištění tak nelze chápat jako nedostatek tohoto rozhodnutí, pokud skutková zjištění umožňují dostatečným způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) tohoto zákona (obdobně NSS rozhodl ve svém rozsudku ze dne 5.3.2014 č.j. 3Azs 24/2013-42).“ Proto soud žalobcově námitce nepřisvědčil.

Soud se nezabýval obecnou polemikou žalobce stran paušálního přístupu správního orgánu, neboť jeho úkolem v nynějším řízení bylo posoudit soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy na základě konkrétních tvrzení a v rámci individualizovaného přezkumu žalobcova případu. Výsledkem uplatnění tohoto přístupu bylo zjištění, že žalovaný se přezkoumatelným způsobem zabýval možností uložení zvláštních opatření žalobci, posoudil individuálně okolnosti žalobcova případu, neshledal účinným uplatnění alternativ zajištění v zařízení pro zajištění cizinců, proto také odůvodněně rozhodl o zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. V postupu žalovaného soud neshledal ani porušení ustanovení správního řádu, jimiž žalobce argumentoval zcela obecně v úvodu žaloby.

S ohledem na shora uvedené, kdy soud žalobu neshledal důvodnou, rozhodl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu zamítl (*výrok I.*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je uvedeno ve *výroku II. rozsudku*. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly ani nepožadoval náhradu nákladů řízení, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 13. září 2017

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně